

ната Италианска опера. Още отъ 1810 го е занимавала мисълта да напише една опера съ сюжетъ отъ старитъ нѣмски народни приказки, но едва 1817, въ Дрезденъ, близкото познавно съ поета Фр. Киндъ го подтиква да пристъпи къмъ дѣло. Следъ като Киндъ само въ 10 дни написва либретото на „Вълшебния стрелецъ“, В. веднага се заема съ композирането, траяло — съ прекъсване, отъ юли 1817 до май 1820. На 18 юни 1821 „Вълшебниятъ стрелецъ“ бива поставенъ въ Берлинъ съ необикновенъ успѣхъ, и съ това В. спечелва известностъ въ цѣла Германия, а „Вълшебниятъ стрелецъ“ става най-любимата опера на нѣмския народъ. Преди представянето на „Вълшебниятъ стрелецъ“ — пакъ въ Берлинъ, презъ мартъ с. г. — е била изпълнена и „Прециоза“. Следната голѣма опера — „Еврианта“ В. написва по поръка за Виенския „Кертнерторъ-театъръ“, макаръ и съ разклатено здраве — въ продължение само на 11 месеца, и на 25 окт. 1823, тя е била поставена на сцена въ Виена съ Хенриета Зонтагъ въ титулната роля. Съ първото изпълнение на „Вълшебниятъ стрелецъ“ В. влиза въ успѣшно съперничество въ Берлинъ съ Спонтини, чиято „Олимпия“ се е давала съ необикновенъ успѣхъ по това време, а съ „Еврианта“ въ Виена — съ Росини, който тогава е билъ кумирътъ на виенчани. 1824 — за закрепване на здравето си, В. отива въ Мариенбадъ, и веднага следъ завръщането си — започва работата надъ „Оберонъ“ — за Лондонския „Ковенгарденъ театъръ“, който му предложилъ два текста: „Фаустъ“ и „Оберонъ“. В. се спира на „Оберонъ“. Презъ януари 1826 операта е била готова. Следъ едно дирижиране на „Еврианта“ — последно отъ неговата дейностъ въ Дрезденъ — презъ февруари В. се отправя за Лондонъ — съ едно съвършено лошо здраве. Напразни сж били усилията на жена му и приятелитъ му да го отклонятъ отъ това пжтуване. На 12 апр. 1826 се е състояло въ Лондонъ първото представление на „Оберонъ“, посрещнатъ отъ публиката съ необикновенъ възторгъ. В. дирижира още 12 представления и нѣколко концерта. Преумората и душевнитъ вълнения

го съвършено изтощаватъ — и на 5 юни 1826 той е билъ намѣренъ мъртва въ леглото му.

Значението на В. се състои въ това, че въ неговата и Шубертовата музика се намира началото на нѣмската музикална романтика. Той успѣва да изрази въ тонове туй, що поетитъ-романтици сж изразили съ слово. Народното, рицарското, екзотичното и мечтателното намиратъ отражение въ творбитъ на В., по единъ високо майсторски начинъ. Неговиятъ „Вълшебенъ стрелецъ“ е върха на постигнатия му въ предаването на народното — чрезъ проститъ и равни нѣмски народни мелодии. „Прециоза“ — съ яркитъ краски на испанския животъ, „Еврианта“ — съ богатата рицарска фантастика, „Оберонъ“ — съ източния си чаръ — сж творения, които нареждатъ В. между най-голѣмитъ майстори на оперната музика. Опеието на леса, съ неговитъ самодиви и духове, вълшебството на нсщта, и тайнственото дихание на природата, предадени отъ В. по рѣдко художественъ начинъ, го извишаватъ до стѣпалото на единъ голѣмъ натурромантикъ. Вѣрниятъ изразъ, правдивата характеристика и майсторската цѣлѣриста инструментация, сж също характерни белези за неговото оперно творчество. Освенъ горнитъ опери, В. е писалъ и едноактната „Абу Хасанъ“, както и: 2 симфонии, 2 увертюри: „Юбилейна“ — и кѣмъ „Турандотъ“; 2 концерта и единъ „Концертцюкъ“ — за пиано, съ оркестъръ; 2 концерта и едно концертно за кларинетъ; Вариации за виола и оркестъръ, за чело и оркестъръ; Рондо за фаготъ и оркестъръ; Концертно за хорна; Трио за флейта, чело и пиано; единъ клавирквартетъ, единъ квинтетъ за кларинетъ — съ струненъ квартетъ; „Дуо-концертанте“ за пиано и кларинетъ; 4 сонати, „Брилантно рондо“ и 6 вариационни творби, „Покана за танцъ“, Алеманди и др. нсща — за пиано; 6 прогресивни сонати за цигулка, Вариации за пиано и цигулка; кантата — „Борба и победа“, „Юбилейна кантата“; 2 меси — за 4 гласенъ хоръ и оркестъръ; „Природа и любовь“ — за 2 сопрана, 2 тенора и 2 баса; 5 арии; мжжки хорове, смѣсени квартети, дуети, детски пѣсни, химни и много пѣсни.